

Vyvěšeno dne: 12. 6. 2026

Svěšeno dne: 26. 6. 2026

Alena Filipová

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Michaely Bejčkové a soudců Ondřeje Mrákoty a Vojtěcha Šimíčka ve věci žalobkyně: **AUTODROM MOST a. s.**, Tvrzova 5, Most, zastoupená advokátem Mgr. Petrem Zachem, Na Petřinách 82, Praha 6, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí ministra vnitra ze dne 11. 3. 2024, čj. MV-53142-16/SO-2020, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 15. 9. 2025, čj. 17 A 53/2025-72,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Magistrát města Most shledal žalobkyni vinnou z přestupku proti obecně závazné vyhlášce města o regulaci hlučných činností, protože umožnila na autodromu rychlou jízdu automobilů, která rušila okolí hlukem. Žalobkyně se odvolala ke Krajskému úřadu Ústeckého kraje; ten rozhodnutí magistrátu zrušil a věc mu vrátil k novému projednání. Ministerstvo vnitra však rozhodnutí krajského úřadu v přezkumném řízení změnilo: sice snížilo uloženou pokutu z 80 000 Kč na 30 000 Kč, ale ve zbytku odvolání zamítlo. Rozklad žalobkyně následně ministr vnitra zamítl. Proto žalobkyně podala k Městskému soudu v Praze žalobu, v níž namítala promlčení odpovědnosti za přestupek a nicotnost rozhodnutí ministerstva. Dále nesouhlasila se zjištěným skutkovým stavem, z něhož nevyplývalo, že by přestupek spáchala ona. Městský soud však žalobu zamítl.

[2] V kasační stížnosti žalobkyně (*stěžovatelka*) namítá nesprávné právní posouzení věci a vady řízení před správními orgány. Podle stěžovatelky je napadený rozsudek nepřezkoumatelný, protože se městský soud nevypořádal s jejími námitkami a jen reprodukoval závěry ministerstva. Městský soud také nesprávně posoudil námitku promlčení odpovědnosti za přestupek. Dále ministerstvo pominulo důkazy, které stěžovatelka navrhla a které svědčily v její prospěch, s čímž se městský soud nevypořádal.

[3] Stěžovatelka namítá, že vyhláška neupravuje, jaká intenzita hluku je přiměřená, a proto nemůže předvídat důsledky svého chování, v čemž shledává rozpor se zásadou předvídatelnosti práva. Městský soud porušil zásadu proporcionality, protože nepřipustně upřednostnil ochranu soukromí před podnikatelskou činností. Nezvážil ani historickou přítomnost autodromu, který byl vybudován dříve než obytná zástavba. Vady řízení před správními orgány spatřuje stěžovatelka v tom, že ministerstvo založilo svůj závěr na výpovědích stále stejných oznamovatelů, kteří dlouhodobě usilují o uzavření autodromu. Z provedených důkazů ani nevyplývá, že by hluk pocházel právě z činnosti stěžovatelky. Zároveň neproběhlo místní šetření za rozdílných provozních a meteorologických podmínek. Konečně stěžovatelka nesouhlasí s právním posouzením hlučných činností. Městský soud přejal závěry ministerstva, aniž řádně odůvodnil, zda hluk překročil míru přiměřenou lokalitě.

[4] Kasační stížnost **není důvodná**, protože městský soud se správně vypořádal se všemi žalobními námitkami; své závěry i dostatečně zdůvodnil, a jeho rozsudek je tedy přezkoumatelný. Nelze městskému soudu vytýkat, že odkazoval i na rozhodnutí ministerstva, protože stěžovatelka uplatnila před městským soudem totožné námitky jako ve správním řízení – a zároveň ministerstvo řádně zdůvodnilo, proč se stěžovatelkou nesouhlasí (rozsudek NSS ze dne 27. 7. 2007, čj. 8 Afs 75/2005-130, č. 1350/2007 Sb. NSS). Krom toho městský soud nepracoval s argumentací ministerstva nijak mechanicky: ke každé námitce vždy sdělil svou vlastní úvahu a tu jen doplnil odkazem na konkrétní pasáž rozhodnutí ministerstva.

[5] Námitky shrnuté v bodě 3 jsou nepřipustné. Stěžovatelka neuplatnila námitky nepřiměřeného zásahu do podnikatelské činnosti a rozporu vyhlášky se zásadou předvídatelnosti práva před městským soudem, ačkoli mohla, a proto se jimi NSS věcně nezabýval (§ 104 odst. 4 s. ř. s.). Zbývající tvrzení kasační stížnosti sice stěžovatelka uplatnila už v žalobě, ale teď jimi nijak nereaguje na napadený rozsudek: jen doslova opakuje ty výhrady, které v žalobě vznášela vůči správním rozhodnutím (případně je stručně shrnuje a trvá na nich), přitom ale přehlíží argumenty, které proti jejím žalobním námitkám postavil městský soud.

[6] Konkrétně stěžovatelka namítala shodně se žalobou:

- opomenutí historických okolností výstavby autodromu (v prvním odstavci oddílu V žaloby a v posledním odstavci oddílu II.1 kasační stížnosti);
- vágnost vyhlášky a subjektivní vnímání hluku (v oddílech IV a VII žaloby a ve třetím a čtvrtém odstavci oddílu II.1 kasační stížnosti);
- neprovedení místního šetření, použití výpovědí stále stejných oznamovatelů a nevyhovujících záznamů hluku (ve třetím až pátém odstavci oddílu V žaloby a v prvním odstavci oddílu II.2 kasační stížnosti);
- nesprávné právní posouzení [pod písmenem a) oddílu I a v oddíle II žaloby a ve druhém odstavci oddílu II.1 kasační stížnosti].

[7] Smyslem kasačního řízení je ovšem polemika se závěry soudu, který rozhodoval o žalobě. Nestačí setrvat na námitkách proti závěrům ministerstva, jako by žalobní řízení vůbec neproběhlo. Tyto kasační námitky jsou tedy nepřipustné proto, že stěžovatelka uplatňuje jiné kasační důvody než ty vyjmenované v § 103 s. ř. s. (§ 104 odst. 4 s. ř. s.; usnesení NSS ze dne 30. 6. 2020, čj. 10 As 181/2019-63, č. 4051/2020 Sb. NSS).

[8] NSS tak věcně přezkoumal jen námitky vymezené v bodě 2, které se týkají promlčení odpovědnosti a použitých důkazů.

[9] Stěžovatelka tvrdí, že její odpovědnost měla zaniknout 10. 9. 2022. Podle právní úpravy účinné v době, kdy spáchala poslední dílčí útok (10. 9. 2017), se totiž do promlčecí doby

pokračování

započítávala doba, po kterou se o věci vedlo soudní řízení správní (§ 32 odst. 3 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění do 31. 1. 2022).

[10] S tím ovšem NSS nesouhlasí. Je pravda, že § 32 odst. 3 zákona o přestupcích v původním znění výslovně neupravoval (na rozdíl od nynějšího znění) stavení mezní promlčecí lhůty. Přesto se v případě stěžovatelky i tato lhůta stavila, a to nejen podle zákona o přestupcích [viz jeho § 31 odst. 1 písm. c)], ale rovněž výslovně podle § 41 s. ř. s. (rozsudky NSS ze dne 27. 9. 2024, čj. 5 As 288/2022-22, bod 39 a judikatura tam citovaná; a ze dne 24. 6. 2025, čj. 1 As 26/2025-56, bod 38).

[11] Dále podle stěžovatelky městský soud přehlédl to, že ministerstvo pominulo jí navržené důkazy a nehodnotilo skutečnosti, které svědčí v její prospěch. V dosavadním průběhu řízení stěžovatelka odkazovala na meteorologické podmínky (jejich vliv na šíření hluku z autodromu) a vyjadřovala se k výpovědím sousedů a své obchodní ředitelky, která zajišťovala kontrolu automobilů. Městský soud se těmito okolnostmi zabýval v bodech 45, 46 a 50 rozsudku a podle NSS z nich vyvodil správné závěry. Pro úplnost lze zopakovat, že důkazem, který navrhla stěžovatelka, byla výpověď její obchodní ředitelky. Tento důkaz proveden byl, jen nevedl ke zproštění odpovědnosti, jak o to stěžovatelka usilovala. Výpovědím sousedů pak stěžovatelka vytýkala zaujatost – i to ale správní orgány a městský soud vyvrátily. Konečně stěžovatelka tvrdila, že měření hluku bylo možná provedeno za meteorologických podmínek, které pro ni byly nepříznivé. Také zde městský soud příležitostně vysvětlil, že obecně závaznou vyhlášku musí stěžovatelka dodržovat bez ohledu na počasí.

[12] Stěžovatelka se svými námitkami neuspěla. NSS proto její kasační stížnost zamítl. Neúspěšná stěžovatelka nemá právo na náhradu nákladů řízení; ministerstvu nevznikly náklady řízení vymykající se z běžné úřední činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. června 2026

L. S.

Michaela Bejčková v. r.
předsedkyně senátu